

Buitenpost

Tijdschrift van Volkstuindersvereniging Kweeklust

Nummer 9

Zomer 2020

Inhoudsopgave

Redactioneel		1
Bestuur	Van de Burgemeester	2
Gijs van Dalfsen	Nieuwkomers: Tessa de Gruijter	3
Gijs van Dalfsen	Tòch nog stekjesdag	4
Else de Haan	Uitdunnen	5
Kristien van Lunen	De metamorfose van de winkeltuin	6
Jeannette Voorneveld	Dit is te leuk, maar..	7
Gijs van Dalfsen	Waarover ik nadacht	8
Tuincommissie	De tuincommissie en de heemtuin	9
Sandra Mienes	Het gras bij de burenen..	10
Gijs van Dalfsen	Bert en Corona	13
Diederik en Aukje	Tuingeluk	14
Gijs van Dalfsen	Nieuwkomers: familie Boughene	15
Wim en Koos Borsje	Gezwam	16
Redactie Binnentuin	Filippine	18
Ineke van de Pol	Pruimenboom	20
Hans Hoenderdos	Boeiend over snoeien	22
Peter en Agnes Claesen	Willem	23
Tineke van Bottenburg	Handicap met tuin of tuin met handicap	24
Else de Haan	Opa's kastje	26
Loes Geraedts	Mijn oude moeder op de tuin	27
Ingrid van der Weijden	Speciale gast	28
Gijs van Dalfsen	Nieuwkomers: Tim Tames	28
Koos en Wim Borsje	Egelnoed	29
Gijs van Dalfsen	Dierspotters	30
Doutze Huisman	Tekening	31
Else de Haan	Nieuwkomers: Wilma Kramer & familie	32
Juna, Danou, Jinne, Tabe	Hoi wij zijn	33
Else de Haan	Nieuwkomers: Maaike, Peter, Bas	34
Jeannette Voorneveld	Slang gered	34
Tineke van Bottenburg	Bomen	35
Hans Krabbe	Gedicht	37

Redactioneel

We gaan met dit zomernummer 2020 van de Buitenpost de vijfde jaargang in. En hoe. In de zomer van 2016 zijn we begonnen met een bescheiden blad (20 blz) met wat bijdragen van leden maar vooral gevuld door de redactie. In de loop der jaren groeide de omvang naar 32 bladzijden en nu ligt er een nummer met 36 bladzijden, met veel bijdragen van de leden. Wellicht hebben de tuinders meer tijd door het verplichte thuiszitten, maar wij denken dat de oorzaak eerder ligt in het enthousiasme waarmee tuinders hun ervaringen willen delen en hun betrokkenheid bij de vereniging willen tonen. Leuk, zo'n verenigingsblad.

Het is weer een Buitenpost met interessante, grappige, informatieve verhalen. Vanuit verschillende invalshoeken komt de corona-crisis aan bod. Kweeklust heeft de afgelopen maanden veel (ook jonge) nieuwkomers verwelkomd, die zich in dit zomernummer voorstellen. Over de uitbreiding van de winkel is wel is waar nog niets nieuws te melden, maar wel over de verfraaiing van het perk voor de winkel (hulde voor de noeste arbeid). Het tuinieren heeft ook deze maanden weer verschillende mensen aan gezet tot overpeinzingen. Er werd een snoeicursus georganiseerd en er worden weer tuinier-tips gedeeld. Er zijn weer diverse dieren gespot, het blijkt dat er ook in het voorjaar zwammen te vinden zijn. Als je even wat anders wilt doen dan snoeien en wieden stort je dan op de Filippine-puzzel. Tenslotte worden er weer wat prikkelende vragen gesteld waar de redactie natuurlijk graag een reactie op ontvangt.

Kortom: als je de Buitenpost leest krijg je de indruk dat Kweeklust een bloeiende vereniging is met veel diversiteit. Veel leesplezier.

En heb inmiddels weer nieuwe gedachten? Stuur ze in voor het winternummer.

De redactie, Tineke van Bottenburg, Gijs van Dalftsen, Loes Geraedts, Else de Haan. Illustraties en cover: Gijs van Dalftsen

Van de Burgemeester en wethouders

Beste medetuinders,

We zitten in een vreemde Corona-tijd, alles is anders. We moeten minstens 1,5 meter afstand houden van elkaar, scholen zijn gesloten, bedrijven zijn dicht en werknemers zijn thuis. Geen bijeenkomsten, geen voetbal, geen hockey, niet roeien geen, geen, geen.....

Gelukkig hebben wij een hobby die die 1,5 meter kan waarborgen: onze volkstuin. De poort is dicht tegen meer bezoekers op de soms smalle paden. Het bestuur heeft de taak om ons complex zo veilig mogelijk te houden. Daarom een dringende oproep aan ouders. Laat uw kinderen spelen op uw eigen tuin en niet op de paden en bij de zandopslag. Spanbanden om de stenen, die daar staan kunnen breken, waarbij een rits stenen kan vallen. Kinderen gaan ook hangen aan de lantaarnpaal van meer dan 200 kg die daar op schagen ligt.

Er zijn geregeld open vuren op de tuinen. Het is al weken gortdroog, open vuur is bij de wet verboden en geeft rook en stankoverlast. Barbeque met de brandstof die daarvoor bedoeld is, in een afsluitbaar apparaat.

Ik heet de nieuwe leden van Kweeklust welkom. We hebben een tuinwinkel. Daar zijn materialen te koop die de grond niet verontreinigen. Aarde en potgrond zonder opschrift BIO zijn meestal gemaakt zijn van gecomposteerd huisafval, waarin oude geneesmiddelen, lappen met verfresten en andere chemische troep. Voor onze groententuinen een moordwapen.

Ik wil positief eindigen met met de constatering dat de nieuwe groente die is gezaaid wat extra water nodig heeft, maar dat de weersomstandigheden zeer gunstig zijn voor de zaailingen. Het bestuur wenst u veel wijsheid en een gezond en vruchtbaar tuinseizoen toe.

Met vriendelijke groet,
Tom Verburg

Nieuwkomers

Dit is Tessa de Gruijter, ze heeft tuin 9a overgenomen van Jeanette Voorneveld. Tessa heeft bedacht dat ze de tuin opnieuw wil ontwerpen en opbouwen. Vanaf de grond opbouwen, om het zo maar te zeggen. Alles wordt anders. Eerst de grote lijn, vervolgens de contouren inkleuren. Daarom heeft ze eerst de tuin leeggehaald, ook de boom. De bedoeling is om een gezellige tuin te creëren

Tóch nog Stekjesdag

Gijs van Dalfsen, tuin 21

Bijna had juffrouw Corona ook Kweeklust nog beroofd van een belangrijk verenigingsritueel. Zo zag het er wel naar uit. Op televisie was te zien hoe de Olympische spelen het loodje legden, hoe premier Rutte streng bleef, en het drong tot ons door dat we het wel op onze buik konden schrijven met de Stekjesdag. Totdat de Tuinwinkelcommissie de wind voelde draaien, de versoepeling rook, de geest kreeg, en plots tafels vol stekjes tevoorschijn wist te toveren.

Wil Blühm heeft hem georganiseerd, samen met haar kleindochter Floor. Andries de Jong heeft de tafels klaargezet.

“Het was wel onrustig, zegt Wil, steeds die vraag: doen we het wel of niet? Meerdere van onze tuinders hadden natuurlijk ook al stekjes opgekweekt”.

Als het zover is, is het mooi weer. En het publiek, verdringt het zich om de tafels? Er zijn wel veel mensen, maar we lijken meer op brugklassers op hun eerste klasseavond, die schuchter op afstand om elkaar heen draaien als de muziek aangaat en er gedanst gaat worden.

“Het was toch weer een heel goed idee”, zegt Wil.

Uitdunnen

Else de Haan, tuin 14b

Dit is de tijd van het uitdunnen. Bijna alles wat gezaaid is, moet nu voor meer dan de helft weer worden weggegooid. En dat kan ik niet. Nu wordt pijnlijk duidelijk waar mijn zuinigheid toe leidt. Ik maak handige blokjes van zaai-aarde. Meng daartoe in een emmer die aarde met wat water tot een smeug papje. Daarna een handjevol in het kleine gele persblokjesmakertje. Goed aandrukken en vervolgens het blokje eruit drukken. Dat gaat lang niet altijd makkelijk. De spiraal moet recht zitten, anders lukt het niet. Zo maak ik een hele serie blokjes. Redelijk saai werk.

Als het blokje uit het apparaatje komt zit er een gaatje in. Het is duidelijk dat daar een zaadje in moet. Maar dat doe ik niet. Zo meteen

komt dat zaadje niet op (gebeurt toch vaak) en heb ik helemaal voor niets dat zaiblokje zitten maken. Dus gaat er één zaadje in het gaatje en nog een paar erom heen. Voor de zekerheid. Dit doe ik al een paar jaar. En ieder jaar is het na een aantal weken weer hetzelfde. In een paar blokjes komt helemaal niets op, maar in de rest zitten te veel piepkleine plantjes per blokje.

Uitdunnen geblazen! Uitdunnen? De zaadjes en later plantjes die ik wekenlang gehoed heb, nu rücksichtlos weggooien? Nee toch? Ik haal ze voorzichtig uit elkaar. Plant de grootste in de tuin en zet een hele serie potjes klaar voor de rest en doe precies het tegenovergestelde van wat geadviseerd wordt. De miezerigste worden extra vertroeteld om ze alsnog tot volle wasdom te brengen. Nu staat er een zo'n hele serie miezers in de kas. In het dagelijkse mensenleven moeten we de zwakken en zieken koesteren, verzorgen, opkweken zeg maar. In het tuindersleven geldt kennelijk nog steeds dat alleen de 'fittest' mogen blijven. Dat is wennen.

Wie mag blijven?

De metamorfose van de winkeltuin

Kristien van Lunen, tuin 131

Misschien hebben jullie het al gezien. Bij binnenkomst, links achter de heg heeft de 'winkeltuin' een verandering ondergaan. We vonden het al jaren een schamele tuin, wij van de commissie Algemeen Werk. Het was geen leuke tuin om in te werken en het oogde altijd rommelig. En nu de nieuwe jubileumboom daar middenin prijkte wilden we daar graag wat aan doen.

We gingen aan de slag met een plan: welke planten en struiken waar, wat moet er in de zon en kan tegen de schaduw van de naaldboom. Zorgen dat er altijd iets bloeit, het veel kleur krijgt en de bijen, vlinders

en andere insecten zich er thuis voelen. Na veel puzzelen was er een kleurrijk plan en konden planten worden besteld. Jammer genoeg gooide corona roet in het eten wat de uitvoering betreft. Het leek ons zo leuk om het plan uit te voeren op een paar zaterdagdagen algemeen werk. Helaas, dat was niet mogelijk.

Inmiddels is er (door Marieke, Peter en Kristien) hard gewerkt aan de tuin. Vrijwel alles wat er

in stond hebben we eruit gehaald. Veel was niet bruikbaar (onkruid en woekeraars) en een deel hebben we terug geplant. Inmiddels staat het goed vol met nieuwe planten en struiken. Er mist nog één struik en wat siergras; dat komt ergens in de komende weken.

Tussendoor hebben Jan, Andries en Peter ook nog een lange sleuf dwars door de tuin gegraven voor een kabel voor de oude/nieuwe lantaarnpaal.

We zijn erg trots op het resultaat! De planten moeten de komende weken - als het droog blijft - nog wat extra water krijgen, dan zullen ze goed gaan groeien én bloeien.

Dit is te leuk, maar...
Jeannette Voorneveld, tuin 7c

En dat komt zomaar voor me langs lopen en zwemmen. Op 19 april.

Maar helaas, een weekje later..

Waar ik over nadacht bij het wieden II*

Gijs van Dalssen, tuin 21

Enige tijd geleden - het was in die tijd dat het maar steeds bleef regenen, herinnert u zich dat? En het bleef maar waaien ook, storm eigenlijk - zat ik met mijn warme geitenwollen sokken bij de kachel. En u waarschijnlijk ook.

Welnu, wat doe je als het maar steeds regent? Inderdaad, ik las de Tuinliefhebber van de AVVN. Ik las een artikel over onkruid. De 16 ergste onkruiden van Nederland of zo. En net daarvoor had ik iets gelezen over insecten. De beste planten voor insecten. En toen dacht ik: zijn dat misschien dezelfde planten? Zijn die 'meest voorkomende onkruiden' die ik steeds maar uitroei, zijn dat misschien juist de planten waar de insecten zo naar verlangen?!

Ik las beide artikelen nog eens. Het insectenartikel sprak vooral van bloemenakkers en zakjes met bloemenmengsels, daar had ik niks aan. Maar bij het onkruid vond ik meteen de brandnetel: '*Waardplant voor vlinders. Verschillende soorten leggen hun eitjes alleen op de brandnetel!*' Bingo!

Misschien kun je wel zeggen dat een tuin ofwel als doel heeft om groente en fruit te verbouwen, of om bloemen te kweken. De moestuin en de siertuin. Een van de twee, meer smaken zijn er niet. Zo is het al jaren. Of is er tegenwoordig nog een derde doel? De insecten!

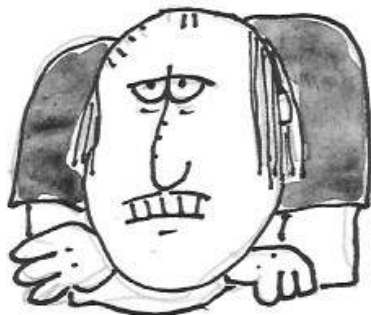
Ik moest denken aan de kweekcluster die mij enthousiast vertelde over haar *wilde tuin*, met uitsluitend *inheemse planten*. Voor de bijen. In de ogen van de tuincommissie was het vooral onkruid.

Ik begrijp de tuincommissie wel. Die volgt de reglementen. En die zijn er voor de moestuin en de siertuin. Insecten spelen daarin geen rol. Ik stelde me voor dat ze op een dag bij mij zouden langskomen, als ik eenmaal mijn vlindertuin klaar had. Van de heg tot aan de sloot vol met brandnetels.

* Waarover ik nadacht bij het wieden I staat in Buitenpost 8

Daar dacht ik over na. Niet terwijl ik aan het wieden was. Ik zat namelijk met mijn geitenwollen sokken bij de kachel.

geitenwollen sokken ... daar is geen onkruid tegen gewassen !

De tuincommissie en de heemtuin
Antwoord aan Gijs en de geitenwollensokken

De tuincommissie houdt van vlinders, bijen en andere insecten, vindt pesto van zevenblad heerlijk, en juicht het gebruik van eigengemaakte compost en gier toe. Plant zoveel heemplanten als je wilt. Onkruid bestaat niet. Maar: een hele brandneteltuin voor vlinders, een grote zevenbladaanplant voor pesto, een heermoeswoud voor mooie gier, grassen vrolijk voort laten woekeren en alles de tuin laten overnemen? Voor je het weet bevolken deze hevige wortelaars ook de tuin van je burens, die nu juist lekker sla wilden planten. En wat als de geitenwollen sokken verruild moeten worden voor een rollator en er een tuin vol moeilijk te verwijderen gras en monoculturen van wortelaars voor nieuwe tuinders klaar staat. Dat willen we toch niet?

Het gras van de buren.....

Sandra Mienis en Dennis Schilling, tuin 1a

In de vorige editie van Buitenpost hebben Inez en Imro het stukje voor dit stukje doorgegeven aan onze tuin. Dat is de tuin naast de tuinwinkel, zichtbaar vanaf de Lange Muiderweg, grenzend aan het weiland. Na 4,5 jaar ongeduldig op de wachtlijst te hebben gestaan, werden we in 2012 uitgenodigd om een tuin te bekijken, maar we waren niet enthousiast. Die avond nog maakten we kennis met Rein Voorneveld die ons wist te vertellen dat er binnenkort nog twee tuinen vrij zouden komen, waaronder tuin 1a dus. We zijn Rein nog regelmatig in gedachte dankbaar dat hij ons toen daar heen leidde.

Het was in de herfst van 2012 en we namen een tuin, een huisje en een op instorten staand schuurtje over. Eigenlijk konden we nog niet veel in de tuin doen en spraken af om eerst maar eens af te wachten wat de tuin ging doen dat komend seizoen. We hadden allebei nauwelijks

ervaring met tuinieren en zelfs geen idee of we tuinieren wel leuk zouden vinden. Het was even schrikken dat tijdens een heftige najaarsstorm een omgevallen boom het huisje bijna geraakt had. Die boom kreeg een passend afscheid in de vuurkorf. De boom die ernaast stond gaf Dennis

uit voorzorg een andere bestemming.

Het jaar daarop op was een jaar vol verrassingen. De een na de andere struik of boom kwam tot bloei. We boffen met wat onze voorgangers geplant hebben: azalea, rhododendron, hortensia, een vlinderstruik, clematis, rozen, een vlier en wat al niet meer. Met een beetje informatie van het internet en wat kennis van enkele tuinders van Kweeklust zetten we een klein moestuintje neer. Het is een geweldige ervaring om groenten en kruiden te verbouwen en te kunnen eten uit eigen tuin. Maar het is maar goed dat we er niet van afhankelijk zijn.

Ondertussen merken we dat we veel plezier in het tuinieren hebben. Dennis doet het snoeiwerk en ik vind onkruid wieden ontspannend. Heerlijk met de handen in de aarde. Onkruid eruit, plantjes erin. De tijd op de tuin vliegt iedere keer voorbij. We planten ook bomen en struiken: een kers want de bloesem is zo fraai, een kruisbes want die hadden mijn ouders vroeger ook, een druif, een pruim, een vijg en een kiwi. Wij genieten van de bloesem en de vogels lusten de vruchten. Bergen tuinafval verdwijnen richting het GAD. Na verloop van jaren kennen we onze tuin beter, zetten hem meer en meer naar onze hand. De buxus-figuren verwijderen we en er komt wat moestuin bij, het schuurtje wordt vervangen (5 cm² te groot volgens de

bouwcommissie), het tuinhuisje krijgt een nieuw dak. Achterin de tuin komt er een bankje, een vuurhaard en we genieten daar vanuit het uitzicht op de wei. Zomers zijn de paarden van de manege onze briesende buurtjes. De hoge bomen naast onze tuin worden met het oog op de uitbreiding van de winkel,

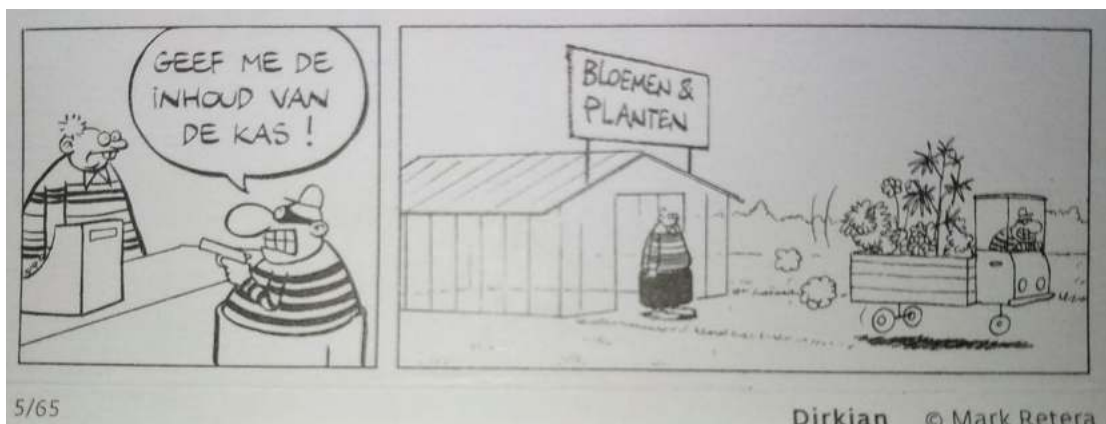
gekapt en dit zorgt voor nog wat zonne-uurtjes in de avond. Wel zo fijn want we eten graag op de tuin en dan is het prettig om nog even na te tafelen in de avondzon. Want relaxen vinden we ook fijn. Voor mensen die aan huis geen tuin hebben is dat het makkelijkst te bevatten. Hoe fijn het is om buiten te zijn zonder je in de openbare ruimte te hoeven begeven. Iemand zei eens dat de tuin een verlengstuk van je huis zou moeten zijn. Bij ons is het inmiddels een verlengstuk van ons leven

geworden.

Vandaag regent het een beetje. We rommelen wat in en aan het tuinhuisje, zetten nog twee plantjes in de aarde. Daar komt buurman Hans met wat verschillende stekjes voor de moestuin. Ha fijn, dank je wel beste tuinbuur. Dat maakt het gemis van de jaarlijkse Stekjesmarkt een beetje goed. Dan lopen we nog een rondje op het complex op zoek naar iemand om het stokje voor deze rubriek over te nemen. Wat leuk om te zien hoe divers de tuinen zijn. Bij tuin nr 122 blijven we stil staan: een net bijgehouden tuin

met knap tuinhuisje. Ons wordt verteld dat het van het echtpaar D'Hous is. Bij deze geven we het stokje over en zijn benieuwd naar hun tuinbeleving. Lieve groet en maak er een mooi seizoen van, Sandra en Dennis.

5/65

Dirkjan © Mark Retera

Bert en de Corona

Bert de Haas heeft er over nagedacht

Honden en varkens krijgen het niet... maar hazen dan?

Maar belangrijker is:

De tuincommissie is vrij...

En weer geen Algemeen Werk!

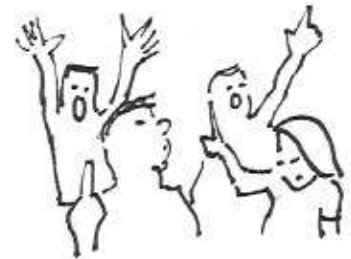
Wie zorgt er nu voor mijn kroppen sla?!

Tuingeluk voor nieuwkomers in vreemde tijd

Diederik & Aukje, tuin 19

Wat een geluk heeft de familie de Boorder-Zuidema. Een tuintje in deze tijd van Corona-maatregelen. Sinds de kinderen niet meer naar school kunnen, proberen we volgens een strak regime door de dag te gaan. De zitkamer is verbouwd tot leslokaal. Om 9:00 zit ons viertal achter hun werk. Als ze een vraag hebben steken ze hun vinger op, op een enkele keer na dan.

Rond 12 uur vliegen de muren op ons af en moeten we bewegen. De tuin is dan echt een uitkomst. We zijn er lekker aan het wroeten en hebben al wat eerste zaken geplant en gezaaid. Wat geeft dat een voldoening! Met schepjes, harken en schoffels zijn de kinderen te keer gegaan en ik moet zeggen: we zijn er nog lang niet en hebben

waarschijnlijk heel veel niet op de juiste manier gedaan. Maar toch, er begint zo waar het een en ander te groeien. Zo hebben we Chinese sperziebonen rond wat bamboe staan (te vroeg in de

grond gezet, maar we zien wel), pompoenen die opkomen, tomaten, doperwten, uitjes die naar leven beginnen te happen en fruitboompjes die mooi bloeien. We zijn er druk mee. "Weet je pap," zei Jinne van 7 toen ze de plantjes water gaf "het zijn net baby's, je moet ze echt elke dag verzorgen." En zo is het. Dus we leren (en experimenteren) al doende.

Als het directe werk gedaan is worden er Donald Ducks gelezen, pijl en bogen gemaakt en trampoline gesprongen. De oudsten zijn begonnen aan het maken van "luxaflex" schermpjes van droge stengels en touw. De afspraak is dat we niet op de paden komen zodat we niemand tot last zijn op de 1.5 meter. We hoeven ook niet op de paden te zijn want naast alle verzorging voor de plantjes is er nog een natuurfenomeen gaande in onze tuin. Het eist geheel onze aandacht op. Een prachtige uil heeft zich een boom bij ons toegeëigend. Ik ben meteen in de vogel-literatuur gedoken en weet zeker dat het een ransuil is, prachtige oortjes en een

mooi geel-bruin gemarmerd verenkleed. Echt fijn dat deze fantastische en beschermde vogel over ons tuintje waakt. De muizen hebben geen kans zie ik aan de uitwerpselen onder de boom en de muizenkeutels in en rond het huisje zijn weg.

Wat is het toch fijn hier. We wensen jullie allemaal heel veel gezondheid en kracht toe in deze Corona-tijd. Laten we er voor elkaar zijn.

Warme groet,

Diederik en Aukje

Nieuwkomers

De familie Boughene heeft tuin 9 onder haar hoede genomen, de tuin die van Co van Gent is geweest, met de kabouters.

Wat zijn ze van plan?

Muratti denkt aan groente, vertelt Anda. Zij denkt juist aan bloemen. Prima plannen natuurlijk als je lid wordt van Kweeklust, goed uitvoerbaar.

“Het is nog wel een project...” zegt Anda, terwijl ze om zich heen kijkt naar de zwarte aarde.

Hier staan ze op de foto, zodat je ze kunt herkennen als je ze tegenkomt. Hun dochter ontbreekt, maar Nessim is er wel. En zijn vriend Bas, van tuin 118, is er ook even bij komen staan.

Gezwam

Wim en Koos Borsje, tuin 103 & 104

Valt het jullie nu ook op: er wordt zoveel gezwamd de laatste weken. Een deel van de mensheid denkt coronakenner, viroloog of pandemie bestrijder te zijn. En zeker te weten dat een 5G netwerk iets met Corona te maken heeft. Gezwam.

Gelukkig hebben wij daar op Kweeklust geen last van. Wij genieten volop in het zonnetje op onze tuin en tot onze eerste spinazieblaadjes hoeven we géén anderhalve meter afstand te bewaren.

Ook niet tot de ZWAMMEN die we dit voorjaar tegen kwamen. Ja zeker, paddenstoelen in het voorjaar en nog wel bijzonder aardige ook. Tijdens het passeren (en sluiten!) van het kleine hek bij de ingang, zagen we voor het eerst op Kweeklust de Cedergrondbekerzwam. De vruchtlichamen van die zwam zijn bekervormig, diam.2-7cm, aan de binnenkant beige tot lichtgrijs. De buitenzijde is meer donkerbruin. Deze

paddenstoelsoort leeft in symbiose met de ceder, liefst een doorleefd exemplaar van flink wat jaren oud. In dit geval leveren de schimmeldraden voedingsstoffen, zoals kalium en fosfor aan de ceder en ontvangen ze zelf suikers van de boom. Om deze uitwisseling van stoffen mogelijk te maken

doorgroeien de schimmeldraden de schors van de boomwortel. Aangekomen op onze tuinen bleken daar heel aardige

voorjaarszwammen te groeien. Hier is de voorjaarskluifzwam. Gewoon in de tuin op een houtpaadje. Hij lijkt op een morielje. Mocht je hem ooit tegen komen als je hongerig bent en denkt van "de natuur" te kunnen eten: niet doen! Z'n naam scheidt verwarring, niet om te kluiven deze zwam, gewoon om te bekijken en je te verbazen.

Nog meer? Ja hoor: wanneer je een hoop oud hout op de tuin hebt, die

je altijd nog zou zagen voor de kachel – kijken! Daar scheen een zonnetje tussen de stammetjes: een oranje/gele trilzwam. Hoed en steel niet te bekennen: het heeft het meeste weg van een klodder gelatine en prachtig van kleur. Hij verdroogt heel snel.

En dan de meest opvallende, de minst mooie, eigenlijk. Ook alweer op oud hout: een kogel houtskoolzwam. Hij heeft een voorkeur voor oud esenhout en laten wij nou net een hakblok hebben van de oude es uit de tuin van fam. Jansen-v.d.Weide. Beetje onogelijk, maar die mogen er ook zijn.

Houd je ogen en oren open op de tuin en geniet.

Puzzel Filippine

Vul de puzzel in met de woorden die horen bij de omschrijving die je hieronder vindt.

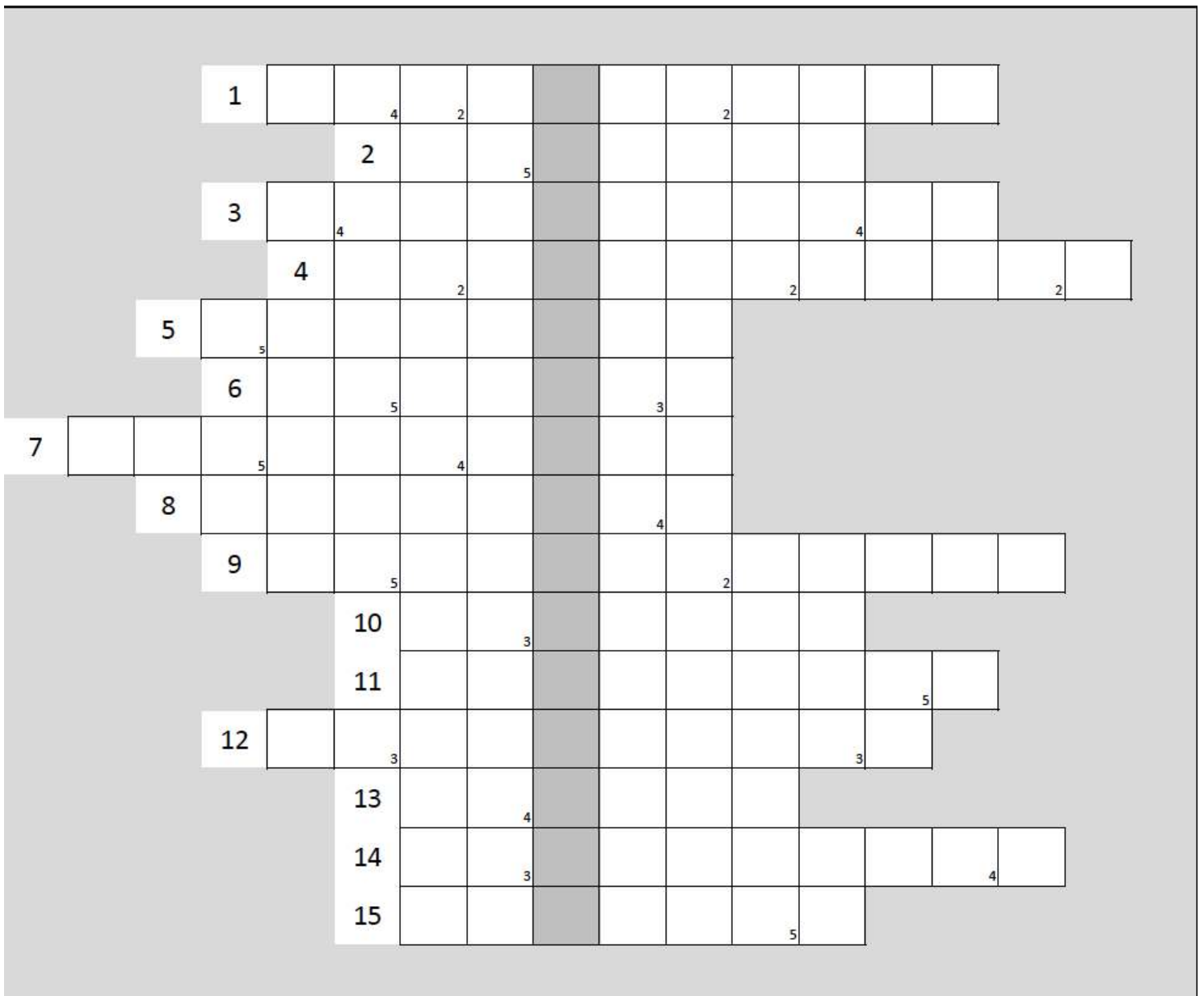
Sommige vakjes in de puzzel zijn voorzien van een getal. In de vakjes met hetzelfde getal komt dezelfde letter te staan. Zo krijg je door een woord in te vullen meteen een aantal letters voor andere woorden. In het midden, van boven naar beneden komt de oplossing te staan.

1. Voor een kille avond
2. Mobiele zonbescherming
3. Waardevol afval
4. Kweekbergje uit Canada (zie BP 8)
5. Langwerpige lekkernij
6. Gevederde gast op Kweeklust
7. Springbalsemien voor de kinderen
8. Bui van 100.000
9. Pareltsjes in het gras
10. Fluitende knollen
11. Gehate pestobron
12. Pareltsjes in het water
13. Bewoners van 3
14. Drukke beestenbende
15. Schommeldoek

De Filippine van de winter-Buitenpost werd gewonnen door: Astrid den Toom, Marianne Tames, Tim Tames en Ineke van de Pol. Hartelijk gefeliciteerd!

Zij kregen allen een klein cadeautje.

De oplossing van deze winter-Filippine was: tuinier met plezier

Stuur de oplossing, dit keer samen met de gevonden woorden voor 1 augustus 2020 naar redactie@kweeklust.nl

Tussen de goede oplossingen van deze Filippine wordt een prijs verloot.

Pruimenboom

Ineke van de Pol, tuin 9

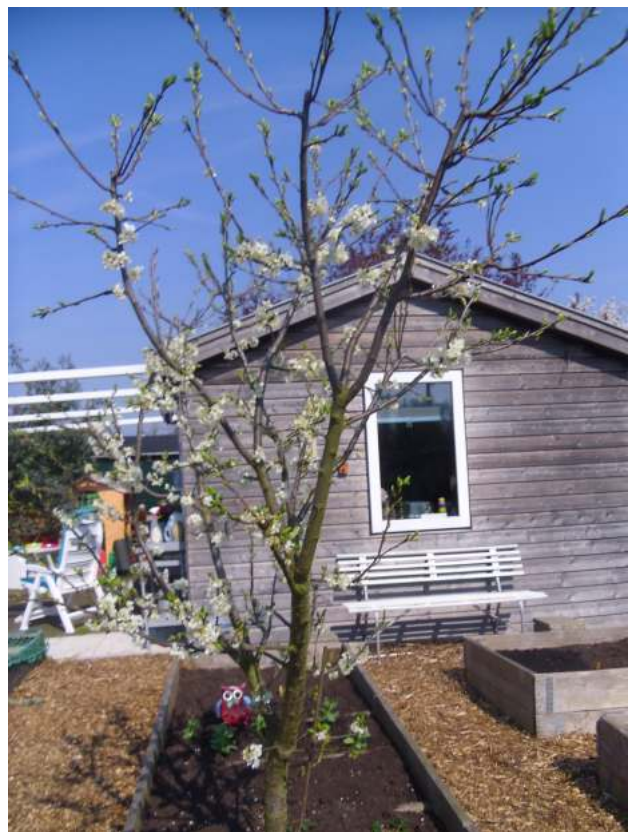
Wat kun je toch een plezier hebben van één enkele boom. Ik zag eens, nota bene bij onze eigen Weesper Karwei, een pruimenboom staan. Pierig en in een uithoekje. Door zijn zielige uiterlijk kostte hij maar een grijpstuiver. En nu was hij nog verder afgeprijsd ook! Ik denk dat niemand een cent gaf voor zijn kansen. Maar ik wilde hem graag hebben. Ik had al een appel en een peer. Ook een boom met kleine, gele knikkertjes waarvan ik hoorde dat ze "kroosjes" heten. Maar een echte pruimenboom had ik nog niet. Nu bleek hoe vruchtbaar onze grond is en hoe weldadig de atmosfeer op Kweeklust. Mijn woudreus in de dop schoot de lucht in! Ik had er echt plezier van, in alle jaargetijden.

In de winter staat hij het stram en kaal koud te hebben in de vrieslucht.

Tussen zijn hoog oprijzende takken sombert dan een amper licht wordende hemel. Eens was die inktzwart toen een enorme sneeuwbuï dreigde. En paars toen een onweer kwam opzetten. Tijdens een hevige regenbuï verlichtte een felle winterzon mijn boom. Ik zag er een prachtige regenboog doorheen. Een complete halve cirkel en toen ik goed keek een tweede er omheen. Is het je wel eens opgevallen dat de kleuren van een tweede boog omgekeerd zijn?

Op mijn eigen, amateuristische manier had ik mijn boom die winter gesnoeid om het jaar daarna een grotere oogst te hebben.

"Je moet er je pet doorheen kunnen gooien", heb ik eens iemand horen zeggen. Er kwam een snoeideskundige langs die mij vertelde de middelste tak ook weg te halen. Die nam het licht weg en vroeg wel een heleboel energie. Die heb ik maar mee naar huis genomen en in een vaas gezet.

In de lente kwamen er knoppen die begonnen te zwellen. Plotseling kwamen er kleine groene puntjes uit tevoorschijn. Het leken net kindervingertjes die uit een handje piepten. Al gauw groeide alles uit tot hele blaadjes. En weet je wat het merkwaardige was? De blaadjes aan de boom op de tuin groeiden veel sneller dan die aan de tak thuis. De tak thuis redde het niet. De boom in de tuin kwam volop in blad. Maar ik zag geen bloesemknoppen. Witte bloesem had er voor het blad op het kale hout moeten komen. Maar bij mij niet. Volgens de informatie op Internet, moest dit soort (een Victoria pruim) wel zelfbestuivend zijn. Een buur met eenzelfde boom was dus niet nodig.

De zomer kwam met zijn loodzware hitte. Het bladerdak van mijn pruimenboom werd uitgebreider en dichter. Van mijn nijvere snoeiwerk in de winter was niets meer te zien. Maar nog niets van een beginnetje van een pruim. Opnieuw volgens Internet moesten er toch echt blauwpaarse vruchten aan komen. Vorig jaar zat er tenminste nog eentje aan die de eindstreep niet gehaald heeft. Maar dat kan toch echt niet zonder bloesems?

De herfst kwam. De bladeren, want die waren er volop, werden donkerder, verkleurden en vielen uiteindelijk af. Van het frisse lentegroen was niets meer te bespeuren. Maar geen pruim te bekennen. Ik kreeg de tip dat ik meteen na het plukken van de pruimen snoeien moest. Maar ik had geen enkele pruim geplukt. Hoe moest dat nu? Nu kreeg ik te horen dat ik niet in de winter mocht snoeien. Had ik dat verkeerd gedaan? Mij werd verteld dat ik door het snoeien grotere pruimen zou krijgen, maar niet meer. Maar nog minder dan nu het geval was kon toch al niet. Ik moest ongeveer een kwart van een tak weghalen, maar er moesten toch drie zijtakken overblijven. Wat ingewikkeld! Toch ging ik ging maar braaf aan de gang. Er kwam een andere suggestie: Fruitbomen die een grote oogst hebben, wortelen soms slecht. Daarom worden ze geënt op een onderstam, die een rijke voedingsbodem hebben, maar geen of amper oogst. Mij hadden ze een onderstam verkocht. Bij rozen, die ook geënt

worden, heb ik eens horen spreken van een "wilde schieter". Ik heb dus vier seizoenen lang genoten van een wilde pruimen schieter. Het zij zo. Bij de Gamma zag ik toen ook een aanbieding van een pruimenboom. Die nam ik mee. Pal naast de bestaande boom, plantte ik mijn nieuwe aanwinst. Maar.. in het voorjaar van zijn vijfde jaar stond mijn oude pruimenboom ineens volop in bloei. Daarna zag ik overal kleine groene bolletjes groeien: pruimen! Hij had natuurlijk zijn kleine concurrent gezien en dat liet hij niet op zich zitten. De bolletjes groeiden als kool en kleurden prachtig blauwpaars. Het werden grote, sappige en vooral heel zoete pruimen. Jammer dat Jantje van het beroemde gedicht van Hieronymus van Alphen niet in de buurt was. Want van mijn boom zo volgeladen had hij volop kunnen plukken.

Boeiend over snoeien

Hans Hoenderdos, tuin 2b

Onder grote belangstelling gaf hovenier Marnix van de Kroon zaterdag 15 februari op Kweeklust een workshop fruitboom-snoeien.

Marnix legde uit waarom je de ene tak, twijg of loot wegnipt of zaagt en de andere nou juist niet. Modelleren en fruit renderen, staan soms haaks op elkaar. Wie te veel of verkeerd snoeit krijgt het jaar daarop een hoop nieuwe scheuten maar doorgaans weinig fruit.

Maar na deze workshop kan het niet anders dan dat dit jaar de fruitoogst op Kweeklust rijker zal zijn dan ooit tevoren!

*Kweekcluster
Hagenpreek*

Willem

Peter en Agnes Claesen, tuin 112

Wij zijn al drie maanden oppas-oma en -opa van hond Willem, een mix Labrador/Berner Sennenhond. We maken wij leuke wandelingen met hem en we nemen hem nu ook mee naar de tuin. Vast op dinsdag, want Willem moet ons goed leren kennen. Zo kunnen wij hem in huis nemen als zijn eigen baasje/bazinnetje een dag niet voor Willem kunnen zorgen. Willem is 10 maanden en weegt al 36 kg. Hij is heel sterk, als hij een andere hond ziet, houd ik hem alleen niet, maar Peter wel.

Op dinsdag nemen we van de markt een knieschijf voor Willem mee. Die vindt hij heeeel lekker.

Het maaien vond Willem maar eng, al die herrie. Hij kijkt en luistert naar van alles om hem heen en rollebolt door het gras. Willem geniet.

Gisteren gebeurde er iets grappigs. Wij hadden Willem los gelaten want wij waren benieuwd hoe hij zou reageren op de sloot en weiland achter ons huisje en op de vijver in de tuin. Willem had toen al een grote schaal drinkwater op. In die vijver zat natuurlijk ook drinkwater. Ik riep nog "niet drinken dat is niet goed voor je Willem". Willem keek mij aan, verloor zijn evenwicht en gleeed zo de vijver in, helemaal koppie onder. Hij wist niet hoe snel hij er aan de andere kant uit moest komen en keek mij aan van wat lach je nu mens, ik vind dit helemaal niet leuk hoor. Dan denk je dat het een waterrat is maar Willem vond het helemaal niks, dus onze vijver blijft vanaf nu veilig voor hem.

Als wij lunchen weet Willem dat hij van Peter een plakje kaas krijgt en bij Agnes een stukje appel

Wij genieten van deze schat van een hond en volgens ons vindt hij het ook leuk bij ons. Wij vrolijk en Willem vrolijk wat wil een mens nog meer in deze Corona-tijd.

Handicap met tuin of tuin met handicap

Tineke van Bottenburg, tuin 108

Voor de Buitenpost ben ik steeds op zoek naar een tuin met een verhaal. Dit keer viel mijn oog op een tuin waar vaak een scootmobiel staat. Ik vroeg me af of op die tuin misschien iemand regelmatig aan het werk is die niet vanzelfsprekend door de knieën gaat om te wieden of met laarzen aan door de modderige grond planten loopt te sjouwen. Hoe doen ze dat in die tuin? Zo ging ik op bezoek bij Monique en René van tuin 48. Het werd een gesprek met twee enthousiaste tuinders, die vol plannen zitten over hoe ze van dit stukje Kweeklust een fraaie gevarieerde tuin gaan maken en die dat stapje voor stapje realiseren. De handicap zit hem niet zo zeer in de tuinder als wel in de tuin, zo bleek mij.

Monique en René zitten, met hun twee honden, een jaar of zes op de tuin. De tuin kwam op hun pad via een advertentie bij AH. Binnen enkele weken waren zij lid van Kweeklust en trotse gebruikers van tuin 48. Ouderen onder ons zullen zich vorige tuinders op 48 nog wel herinneren, Ton en Dinie Apol, en Nico Dalmulder. Het was een leuk huisje, er stonden een prachtige appelboom en perenboom, het was een nette groentetuin. Maar daarvan was geen sprake meer toen René en Monique de tuin betrokken. De tuin was een en al gras en onkruid, modder, planken en puin. Het huisje was in verval. In de eerste jaren dat zij op de tuin zaten is eerst de appelboom gesneuveld door ouderdom. Later is de perenboom omgewaaid.

Dit alles was voor de nieuwe tuinders geen reden om niet te dromen van een mooie moes-en siertuin, een boomgaard, een bessen-tuin en van lekkere maaltjes koken met groente van de eigen tuin. Naast een globaal plan moest er vooral flink worden aangepakt. Als eerste heeft René een goed tegelpad aangelegd rondom het huisje zodat Monique, die moeite heeft met lopen, met haar scootmobiel overal in de tuin kan komen. In de tuin verplaatst Monique zich ook vaak met krukken en dat moet wel veilig kunnen.

Er zijn inmiddels drie appelbomen en een kersenboom gepland, die op dit moment weer prachtig in bloei staan. Na een tijdje kwamen er kweekbakken op hoogte bij, die het tuinieren voor Monique gemakkelijker maken. De bakken hebben het afgelopen seizoen al goede oogst opgeleverd. Waar de oude appelboom stond is inmiddels een border aangelegd, met een aantal kleurige planten. De verdere invulling komt geleidelijk. Het huisje is sinds kort helemaal gesloopt. In juli komt er een nieuw. Dan kan het opbouwen van huis en tuin pas goed beginnen.

Monique en René beleven veel plezier aan de tuin. René is voor het grote en zware werk, Monique voor het kleinere handwerk. Er is veel werk te doen, geduld is nodig, ze zijn doorzetters. En ze nemen ook de tijd om te genieten van de vogels en andere dieren op de tuin -ze hebben zelfs al een keer een wezeltje gezien- , van de kleuren in de verschillende seizoenen en van al het moois wat een tuin op Kweeklust te bieden heeft; niets is lekkerder dan verse groente uit eigen tuin.

Opa's kastje

Else de Haan, tuin 14b

In ons piepkleine tuinhuisje staat een tafel met stoelen, een kachel en er hangt gereedschap. Gelukkig is er nog net plaats voor 'opa's kastje'. Een door opa, die meubelmaker was, gemaakt hangkastje, met deurtjes en nog een aparte open plank. Prachtig versierd met ingelegd hout. In het kastje staan kopjes. Op de open plank staat thee en koffie en nog wat ongeregelds. Het kastje is helemaal vol.

Op een ochtend in mei vorig jaar keek ik naar dat kastje en dacht dat het er toch wel een beetje rotzooierig was.

Nu is dat niets bijzonders – het leven bestaat voor een belangrijk deel uit een gevecht tegen rotzooi – maar deze keer dacht ik dat het toch wel erg ver gegaan was. Totdat ik beter keek. De rotzooi bestond uit takjes en bladeren slordig neergesmeten op de open plank. Dat noopte tot nog beter kijken. Een nestje! Achter de koffie en de thee was een prachtig rond nestje gebouwd. Er lagen vijf eitjes in. Ik sloop weg. Voorlopig dat kastje maar met rust laten.

Twee weken later zag ik vijf jonge vogeltjes. Ze lagen amechtig met hun kopjes over de rand van het nest. Het was bloedheet in het huisje. Een moedervogel was nergens te bekennen. Ik zette alle ramen open en vroeg her en der advies. De vogeltjes leken ten dode opgeschreven. Een paar dagen later – ik maakte me op om het nestje met dode vogeltjes maar op te ruimen – bleek het nestje leeg. Geen vogeltje meer te bekennen. Weggevlogen, opgegeten? Nog een dag later zag ik plotseling een klein vogeltje in een hoekje op de grond van het tuinhuisje zitten. Hij zag er wat vlokkig en verwaaid uit, maar was toch levendig genoeg om even later uit het tuinhuis te verdwijnen. De, waarschijnlijk, moedervogel heb ik nog een paar keer teruggezien. Maar of de jongen een lang en gelukkig leven hebben gehad?

Zou er dit jaar weer een nestje komen? Ik zet de raampjes maar vast open.

Mijn oude moeder op de tuin

Loes Geraedts, tuin 125

Mijn moeder werd in 1915 geboren in Hongarije, en als vijfjarig meisje op de trein gezet naar Nederland. Het was de bedoeling dat ze wat aan zou sterken en dan weer terug naar Hongarije. Maar door allerlei omstandigheden is dat niet gelukt. Ze ging pas in haar zestigste jaar voor het eerst weer op bezoek bij haar familie (wat daar nog van over was).

Een van het weinige dat zij zich nog kon herinneren van de eerste vijf jaar van haar leven was: haar ouders hadden een moestuin. Daar liepen zij naartoe, dan zat zij samen met haar broertje in een oude kinderwagen. En zeker verbouwden ze daar tomaten en paprika's!

Vele jaren later als zij bij mij logeerde hier in Weesp en we naar mijn volkstuin liepen, bloeide ze helemaal op en vertelde over de moestuin van haar ouders. Het leek wel of ze dan terug was in Hongarije. Ze zag de grote heerlijke paprika's weer voor zich en die mooie rode tomaten, veel mooier dan hier in Nederland.

We keken naar wat ik verbouwde in mijn moestuin. En dan gingen we heel lang in ons tuinhuisje zitten. Dan was zij zo gelukkig! De laatste keer dat ze naar mijn tuin liep, was met haar rollator. Het ging maar net, maar ze moest en zou nog even in ons tuinhuisje zitten.

Dat was de laatste keer!!

Speciale gast

Ingrid van der Weijden, tuin 13c

Na 13 jaar op Kweeklust, waarvan 11 jaar aan het Vossenpad, vond ik 2 weken geleden voor het eerst een flinke drol in mijn tuin. Die zag er niet uit of het van een hond was en honden kunnen ook niet zomaar mijn tuin oplopen. Maar welk dier heeft dan zijn visitekaartje achtergelaten? Speuren op internet brengt mij tot de conclusie dat het van een vos afkomstig is! Een spannende gedachte: wie zijn er allemaal op mijn tuin als ik er niet ben? En via welke route is hij gekomen? Netjes via de paden het Vossenpad gezocht, of een flinke sprong de sloot over gemaakt?

Nu zijn in onze regio de vossen waarschijnlijk niet besmet met de vossenlintworm, maar het maakt ook weer even duidelijk dat je voedsel uit je tuin beter eerst goed kan wassen voor je het in je mond stopt, ook al tuinieren we nog zo biologisch.

Nieuwkomers

Tim Tames is meteen in December flink aan de slag gegaan, geholpen door zijn vader Ben, het weer was nog goed. 14 keer is de aanhanger naar de stort gereden, en toen kon je door de bomen het bos weer zien. Ondertussen zijn allemaal bijzondere planten aan het licht gekomen.

Wat is Tims visie? Wel, de complete moestuin in ere herstellen. En ook een terrasje maken om lekker te zitten. Meer kleur in de tuin. En nog wel een paar plannen meer.

Egelnoed

Koos en Wim Borsje, tuin 104 & 103

Weer, al een hele tijd misschien, zijn ze wakker, getuige de hoopjes egelpoep die we met enige regelmaat op de tuin vinden. Zo'n poepje: een zwart drolletje van zo'n vier, vijf centimeter lengte met een triomfantelijk puntje aan het eind. Als je nog niet zeker bent of het een drol van een egel is moet je er aan ruiken. Verse egelpoep stinkt erbarmelijk.

Nou scharrelen die beestjes, zonder enige achterdocht over onze tuinen (104 en 103) op zoek naar slakken en wormen. Ze hebben het niet makkelijk nu, met dat droge weer. Laten wij er nu voor zorgen dat ze het niet nog moeilijker krijgen. Ga je straks netten

gebruiken, gebruik dan vogelvriendelijke, die je goed vastmaakt op de grond, zodat ze er niet in verstrikt raken. Vijvers zijn vallen voor egels. Maak er iets (een plank, een opstapje) in zodat ze er weer uit kunnen klimmen met alléén een nat pak en niet verdrinken. En dek alsjeblieft alle putten, putjes, dieptes af, zodat ze er niet in terecht komen. Mocht je om je tuin een afscheiding hebben tot op de grond, maak dan op de hoeken een doorgang voor egels. Ze hebben niet genoeg ruimte om voedsel te zoeken als ze opgesloten zitten op één tuin. En gebruik natuurlijk alléén egel-en vogelvriendelijke slakkenkorrels!

Deze stekelige vrienden horen op de tuin, laten we ze verwennen. Mocht je op een schemeravond een geluid horen, wat lijkt op dat van een inbreker die buiten adem is: geen nood, dat zijn parende egels, die er voor gaan en weinig terughoudend zijn in hun uitingen.

Dier spotters Dier spotters

Iedereen kent de eend. Wat zijn er veel van, ze zwemmen overal. Heel mooi zijn ze eigenlijk, maar dat valt je niet meer op omdat je ze zo vaak ziet. Maar je ziet ze nooit op een nest... hoe zit dat eigenlijk? Gansen hebben nesten, zangvogels hebben nesten, eksters, reigers, enzovoort. Maar wie heeft er wel eens een eend op een nest zien zitten? Of überhaupt zo'n nest gezien, bij de waterkant, zoals dat van een zwaan? Wel, er is inderdaad een broedende eend gesignaleerd, op Kweeklust. Een hoogtepunt voor de rubriek Dierspotters. Omdat je me misschien niet zou

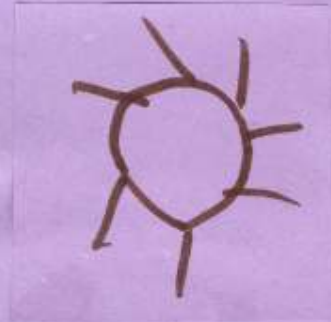
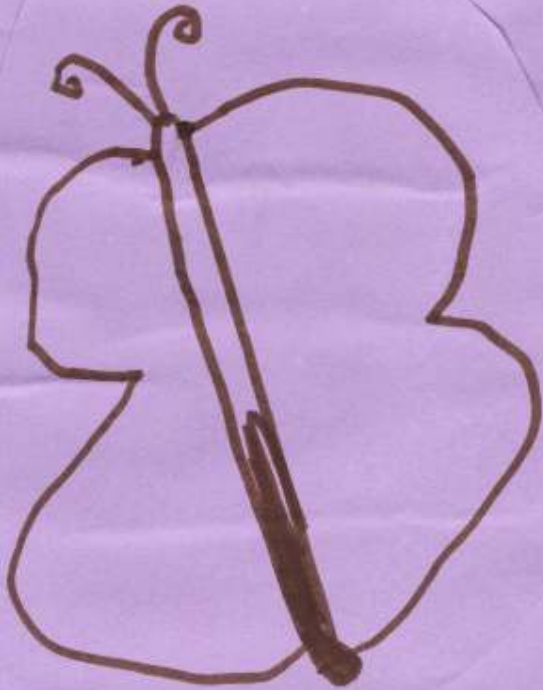
geloven zonder bewijs, heb ik voor de zekerheid een foto gemaakt. De eend is helaas niet goed te zien, het is eigenlijk een foto van de scene. Maar ze is er zeker, op de bodem. Ze is komen aanvliegen, heeft dan even gewacht, en net als ik even de andere kant opkijk is ze stiekem onder de stapel gekropen.

Of wacht, hé, ja, zie ik haar daar toch zitten ... ?!

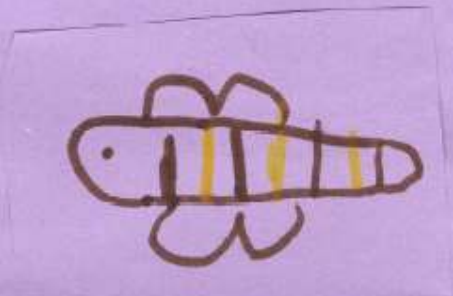
DOUTZE

TUIN 105

ZON

VLINDER

LIBEL

BLOEM

Nieuwkomers

Tuin 25, bijna aan het einde van de Kweeklaan heeft sinds kort nieuwe bewoners: Wilma Kramer, haar man Chris Rand, en hun drie kinderen, Laury (18), Monty (16) en Clint (12). Er wordt hard gewerkt op no 25. Zoon Clint hielp met spitten. Het eerste deel moestuin is al klaar. Wilma en Chris hebben

ervaring. Tijdens hun reizen in Nieuw Zeeland hebben zij gewerkt in een zogeheten WWOOFproject 'Willing Workers of Organic Farms'. Of ze op Kweeklust ook biologisch dynamisch willen gaan tuinieren, weten ze nog niet. Het plan is in ieder geval niet meer spitten en volgend jaar een groter stuk moestuin en een bloementuin.

Gedicht in tijden van Corona

Rutger Kopland *Jonge sla*

Alles kan ik verdragen,
het verdorren van bonen,
stervende bloemen, het hoekje
aardappelen, kan ik met droge ogen
zien rooien, daar ben ik
werkelijk hard in.

Maar jonge sla in september,
net geplant, slap nog,
in vochtige bedjes, nee.

Hoi wij zijn Juna (11), Danou (11), Jinne (7) en Tabe (5),

Tuin 19

Omdat de school dicht is vinden wij het juist extra leuk om op de tuin te zijn. Daar is veel te doen en het is leuk om papa en mama mee te helpen in de tuin. Bijvoorbeeld: plantjes neerzetten.

We hebben al veel bomen en planten staan waar we in de zomer van kunnen eten.

Het is ook leuk om daar te spelen op de trampoline bijvoorbeeld.

Omdat de school nu dicht is wil je er altijd naar toe, daar heb je nog wat te doen.

Alleen maar thuis zitten is ook zo saai.

groeten van Danou, Juna, Jinne, Tabe

@@

Bij het Vossenpad

Co van Gent is helaas weg. Maar kijk eens wie gebleven is? Hij doet als vanouds belangrijk werk!

Nieuwkomers

Dit zijn Maaïke Sips en Peter Manuel. Drie jaar stonden ze op de wachtlijst voor een tuin op Kweeklust. Toen kwam tuin 118. Half januari van dit jaar kregen ze de sleutel. Ze hadden altijd al een echte tuin willen hebben in plaats van het plaatsje achter hun

huis in het centrum. En dat was al een hele verbetering ten opzichte van het balkon in Amsterdam. Maar meer dan een enkel tomatenplantje en een doperwtplant kan daar op het plaatsje toch niet groeien. Nu staat er thuis al heel wat voorgezaaid.

Maaïke is altijd al met plantjes en zaadjes bezig en heeft nu eindelijk de ruimte om eens helemaal los te gaan. Van alle bedden is een bed voor zoon Bas en een bed voor vrienden zonder tuin, met zaaiwens. Een echt logeerbed dus eigenlijk. Zoon Bas heeft al twee nieuwe vriendjes

Slang gered

Jeannette Voorneveld, tuin 7c

Deze slang zat helemaal vast in een net dat over een vijver zat. Op de tuin van Wil Blum. Maar zoals jullie zien is de slang uit zijn net geknipt en vrijgelaten in de sloot.

Help, een boom (in mijn tuin of in de tuin van de buren)

Tineke van Bottenburg, tuin 108

Ik ben dol op bomen, grote en kleine. Toen ik in 2003 mijn tuin betrok stonden er een paar mooie fruitbomen: twee pruimenbomen en drie appelbomen. Inmiddels is er een pruimenboom gesneuveld en zijn er twee nieuwe bij gekomen: een kweeper en een walnoot. Echt genieten: de wat grillige vormen, in het voorjaar een wolk van wit en roze, in de zomer (de pruimen) en in het najaar (de appels) de oogst. Soms is er zo veel te plukken dat alle vrienden en buren meegenieten, soms zijn ze op een hand te tellen, de vruchten. Een lustoord voor de vogels, en: geen parasol nodig, altijd wel een schaduwrijk plekje. Maar toch, mijn bessentuin kreeg steeds meer schaduw en ook buurman Andries keek niet vrolijk naar die groeiende weelde. Meer bomen: ik werd verrast door het *eikje* dat te voorschijn kwam uit een kleine eikel. Totdat het een reuze eik werd, met over het hoofdpad overhangende takken (ja, daar kwamen klachten van) en de zon uit mijn moestuin werd weggenomen. En dan ook nog het stekje van de *larix*, dat ik van een vriendin kreeg (uit haar bos, dat wel). Binnen enkele jaren was het stekje uitgegroeid tot een sierlijke boom, in het voorjaar met dat prachtige frisse groen, en subtiele bloemetjes. Ook dit werd een grote boom, die helaas ook te veel zon wegnam, dit keer vooral van mijn bloementuin. Nog meer bomen: in de gemeenschappelijk groenstrook aan de sloot stonden ook een aantal bomen, twee grote berken, een paar forse meidoorns, een hazelaar. De bomen staan er sinds de uitbreiding van het complex als "afscheiding". Ze staan aan de noordkant, dus geen last van het wegnemen van de zon, maar ook deze bomen tieren welig. In de meidoorn trof ik wel, al weer een paar jaar geleden, op een zonnige namiddag een volwassen ransuil, die zich lekker zat te poetsen in de zon. En dan nog die hoge

bomen verspreid over het complex van Kweeklust. Ik heb een mooi zicht op de drie grote sparren op de hoek van de tuin van Imro en Iris; ze steken scherp af tegen de lucht, ruizen als er maar een beetje wind is en huisvesten soms een uil. Er zijn trouwens meer tuinders die op hun terrein een of meerdere grote bomen hebben, meestal een den of een spar of een cipres. Mooie, vaak solitaire, bomen. Ook deze bomen boden in de afgelopen jaren nestgelegenheid voor verschillende uilenparen.

Ik hou dus erg van bomen, zowel op mijn eigen tuin als elders op Kweeklust. Maar ik zie ook wel dat bomen een bron van ongemak kunnen zijn: schaduw in je eigen tuin of bij de buren, bij oppervlakkige worteling van de boom, zoals de berk, wordt water onttrokken aan de bodem, er is de dreiging dat takken of de hele boom op een huisje of op het pad vallen. Maar dat lijkt me geen reden om ze dan maar te kappen.

In mijn eigen tuin heb ik de fruitbomen regelmatig gesnoeid, zelf of een deskundige. De eik en de larix zijn, toen ze te groot werden, toch omgelegd en de bomen in de groenstrook worden zo nu en dan uitgedund of getopt, in samenwerking met de vereniging. En wat de grote bomen op het complex betreft: ik zie dat die regelmatig worden gesnoeid of getopt, en dus veelal gespaard blijven. Een goed bericht voor de uilen en de merels, die zo graag in de top hun hoogste lied zingen en voor alle andere vogels. Bomen op je tuin hoeven dus geen probleem te zijn. Goed overleg met de buren is een eerste vereiste. En verdiep je in het onderhoud, want goed en vakkundig onderhoud is nodig. In het afgelopen najaar is er vanuit de vereniging een workshop snoeien van fruitbomen georganiseerd, een mooi initiatief. En het zou prettig zijn als er gebruik kan worden gemaakt van binnen de vereniging aanwezige deskundigheid.

Hoe pak jij het aan op je tuin? Graag een reactie.

Twee buizerds en zaden
van een pinksterbloem
hangen loom in het rond
boven de daken van ons hoofd.

Een leeuwerik zingt zijn hart uit zijn lijf.
Het mijne gaat uit naar haar.

Het wolkenwitte laken wiegt boven onze huid.
Soft touché beroert ons weefsel.

Garen op warmte in aandrijf spant.
Jaagt ons aan tot het dichtste nabij.

In de schaduw van lust
stroomt uit spier en lijf potentiaal.

Een gaping vaak betrokken
die ik niet heb kunnen plaatsen
dan van sloom en opgedroogd zaad.

Hans Krabbe, tuin 10c

Kom ook naar De Tuinwinkel Gratis koffie!

Korting!

Kopen

In de tuinwinkel kun je alles kopen wat voor de tuin nodig is.
Bestellen via de Garant zaadlijst is ook nog eens 15% korting!

Voorraad

Altijd in voorraad: Potgrond, tuinaarde, turfmolm, zand, compost, Tonkinstokken, meststoffen, bestrijdingsmiddelen enz.

Huren

U kunt ook in de winkel terecht voor het huren van de tuintrekker en het trilapparaat.

Openingstijden

Zomermaanden (mrt t/m nov): u bent iedere zaterdagmorgen 11-12 uur van harte welkom.

Wij hopen u vaak te zien in de winkel, wij wensen u een goed, gezond en fijn tuinjaar.
Agnes, Wil, Marianna, Edo en Wim

Deze BuitenPost is geprint bij DSS Weesp
Achter de Grachten16, 1381 BN te Weesp
info @dssweesp.nl